

Contra la sentència i la repressió: pla de lluita cap a la Vaga General

written by Lluita Internacionalista | 6 d'octubre de 2019

La clau de la situació a Catalunya rau en la resposta a la sentència pels fets de setembre i el referèndum del 1r d'octubre de 2017. ERC ja avança cap a unes eleccions anticipades amb l'objectiu de controlar el Govern i la reacció a la sentència, i com a precampanya fa una crida a un govern de coalició amb la CUP i els Comuns, del que es presenta com a pal de paller. Des d'aquesta posició de força espera negociar amb el PSOE l'indult dels presos i preses polítics a canvi de renunciar indefinidament a la república i al referèndum. L'expresident espanyol José Luís Rodríguez Zapatero ha insinuat que l'indult és possible: veurem què passa quan arribi el moment. JxCat rebutja les eleccions, s'aferra a la presidència de la Generalitat (possiblement la darrera dels postconvergens) i proposa una "confrontació democràtica" des de les institucions, posant per davant el Parlament que presideix Roger Torrent, d'ERC: és a dir, seguir com fins ara, cosa que tampoc ens ha portat enlloc.

Però, i la gent? ¿En tenim prou tornant a la pantalla de fa uns anys, enterrant el 1r i el 3 d'octubre i aparcant la lluita per la república catalana a declaracions simbòliques? La lluita per la llibertat dels i les presos i pel retorn de l'exili no pot ser al preu de renunciar a l'autodeterminació i la república. A més ¿algú es creu que per desdir-nos del que vam fer, l'Estat afluixarà la repressió i opressió sobre el poble català? Les vacil·lacions i incompliments de l'octubre del 2017 no van aturar el règim i alhora van marcar els límits de les actuals direccions d'ERC i JxCat.

Des de l'Estat, l'aparell judicial vol imposar un càstig

exemplar a la derrota política que els va suposar el 1r i 3 d'octubre, quan van exhibir brutalitat i impotència per aturar el moviment popular. Les recents detencions de nou activistes independentistes vinculats als CDR i diversos espais d'organització de base que han acabat amb set nous empresonaments fa evident que ens estan jutjant a totes i l'escalada repressiva encara més generalitzada que pretén dur a terme l'Estat. Les acusacions de rebel·lió i terrorisme són part de l'intent de reescriure el que va passar l'octubre del 2017 i és també una campanya de criminalització d'un sector del moviment independentista. Al mateix temps, la detenció per part dels Mossos de dos militants de l'esquerra independentista i l'anunci de la incorporació de noves eines repressives per a les mobilitzacions arran de la sentència, ratifiquen que uns i altres ataquen la clau d'aquest procés: la mobilització al carrer i organització des de baix.

El tripartit de dretes del PP, C's i Vox vol –com explica l'expresident espanyol José María Aznar– l'aixafament sense concessions i la derrota total del moviment independentista. El PSOE, que valora que la repressió pot no ser suficient per liquidar el moviment, cerca la seva derrota política, és a dir, que una part substancial de la direcció independentista es recol·loqui en el marc autonomista monàrquic, i així desactivi i desmoralitzi el moviment de ruptura. Per al seu objectiu, al PSOE ja li està bé tenir condemnats, ostatges de l'estat amb què amenaçar i eventualment negociar aquesta derrota política de l'independentisme. Tot i això, les recents declaracions de Sánchez amenaçant de reactivar l'article 155 ratifiquen el PSOE, una vegada més, com un partit del règim monàrquic.

Per això, la resposta a la sentència no pot ser cap altra que reconstruir la mobilització. La resposta a les noves detencions i empresonaments –impulsades des dels CDR i plataformes i col·lectius antirepressius– han estat un pas endavant en aquest sentit –malgrat l'absència dels grans

aparells d'ANC i Òmnium—. És imprescindible superar les direccions de JxCat i ERC i desemmascarar que darrere dels discursos per «la unitat estratègica de l'independentisme» s'amaga la intenció de les direccions d'evitar qualsevol xoc amb l'Estat i seguir per un camí que ja hem vist de reculades i traïcions que tan sols ens portaria a la derrota. Ens cal un pla de lluita, amb una nova vaga general començant per la convocatòria de l'11-0, ens cal organitzar-nos des de baix, reconstruint els CDR que han estat els organismes més dinàmics que va generar l'octubre del 17. Ens cal tornar a donar impuls a la Plataforma 3 d'octubre, amb les organitzacions sindicals, polítiques i moviments que vam convocar la vaga general.

Ens cal un gir a l'esquerra, cap a la classe obrera i la gent treballadora. Eixamplar la base no són acords per dalt amb un PSOE que es gira contra la classe obrera i els pobles. Eixamplar la base no és obrir la porta a més privatitzacions com preveu la Llei Aragonès. Si bona part de la classe obrera ha estat absent de la lluita per la república catalana, ha estat perquè la direcció del Procés –JxCat i ERC– és la mateixa que va aplicar i manté brutals retallades de serveis públics i privatitzacions, i perquè les treballadores i treballadors no hi tenen res a guanyar amb la república que els ofereixen. Eixamplar la base és establir un compromís ferm per a resoldre les greus mancances que pateixen la classe treballadora i els sectors populars. Sense la classe treballadora catalana no hi haurà república. I sense un gir a l'esquerra, aquesta no s'hi implicarà de manera decidida.

Alhora guanyar la classe obrera per la República catalana és –pels orígens d'una bona part d'ella– el canal més directe per construir ponts de solidaritat amb els i les treballadores i pobles de la resta de l'Estat. I sense aquesta solidaritat la resta de l'Estat té les mans lliures per colpejar. És essencial acompanyar la lluita per la república catalana la de tots els treballadors i treballadores i pobles per acabar amb el règim monàrquic del 78.

Construir moviment i organització vol dir avançar una alternativa per la República catalana, trencar amb l'Estat i trencar amb un sistema capitalista que ha portat la gent treballadora a la misèria. ¿La CUP-CC pot ser un motor d'aquesta reorganització? Apostem perquè ho sigui i per això cal que emprengui un camí decidit, compromès amb el poble treballador, sense concessions al govern català. Cal avançar en un reagrupament més ampli de forces, que cerqui també arreu de l'Estat una plataforma de moviments i organitzacions –com les que van ser presents a la manifestació del 16 de març a Madrid– anticapitalistes, contra la repressió, pel dret a l'autodeterminació dels pobles i contra la Monarquia. El recent anunci de la presentació de la candidatura CUP-Per la Ruptura (coalició de la qual formem part des de Lluita Internacionalista) a les eleccions del 10N –una convocatòria que mostra la feblesa i inestabilitat política del règim– és un pas important en aquest repte de construir un referent polític de classe i de ruptura necessari per tombar aquest règim hereu del franquisme.